

POSTANOWIENIE

Dnia 29 czerwca 2022 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Paweł Kołodziejcki

na posiedzeniu w trybie art. 535 § 3 k.p.k.
po rozpoznaniu w Izbie Karnej w dniu 29 czerwca 2022 r.,
sprawy **I. C.**,
skazanego z art. 200 § 1 k.k. oraz art. 198 k.k.,
z powodu kasacji wniesionej przez obrońcę skazanego
od wyroku Sądu Okręgowego w S.
z dnia 18 października 2021 r., sygn. akt IV Ka (...),
utrzymującego w mocy wyrok Sądu Rejonowego w G.
z dnia 16 lipca 2020 r., sygn. akt II K (...),

p o s t a n o w i ł:

- 1. oddalić kasację jako oczywiście bezzasadną;**
- 2. obciążyć skazanego I. C. kosztami postępowania kasacyjnego.**

UZASADNIENIE

Wyrokiem Sądu Rejonowego w G. z dnia 16 lipca 2020 r., sygn. akt II K (...),
I. C. został uznany za winnego tego, że:

1. w dniu 10 czerwca 2018 r. w G., w mieszkaniu przy ul. S. doprowadził
małoletniego S. F., ur. 09.12.2016 r. do poddania się innej czynności
seksualnej w ten sposób, że po rozpięciu zapinanej na rzepy pieluchy
dotykał go ręką po podbrzuszu oraz lizał po prawym uchu, tj. popełnienia
przestępstwa z art. 200 § 1 k.k. i za ten czyn wymierzono mu karę 2 lat
pozbawienia wolności,

2. w dniu 10 czerwca 2018 r. w G., w mieszkaniu przy ul. S. wykorzystując stan bezradności R. F., wynikający z faktu, że ww. spał, doprowadził go do poddania się innej czynności seksualnej w ten sposób, że położył się obok niego na materacu, włożył mu rękę do majtek, chwycił za penisa i wykonywał ręką ruchy posuwisto zwrotne oraz lizał go po sutku, tj. popełnienia przestępstwa z art. 198 k.k. i za ten czyn wymierzono mu karę 1 roku pozbawienia wolności.

Jednocześnie Sąd Rejonowy w G. wymierzył I. C. karę łączną 2 lat i 2 miesięcy pozbawienia wolności, zaliczając na jej poczet okres tymczasowego aresztowania, orzekł o zakazie zbliżania się do pokrzywdzonych, a także rozstrzygnął co do kosztów procesu.

Od tego wyroku apelację wywiódł obrońca I. C., zaskarżając go w całości i podnosząc zarzuty obrazy art. 7 k.p.k., art. 170 k.p.k. w zw. z art. 366 § 1 k.p.k. w zw. z art. 410 k.p.k., art. 201 k.p.k. w zw. z art. 366 § 1 k.p.k. oraz błąd w ustaleniach faktycznych i obrazę art. 200 k.k.

Sąd Okręgowy w S. wyrokiem z dnia 18 października 2021 r., sygn. akt IV Ka (...) utrzymał w mocy zaskarżone orzeczenie.

Od tego wyroku kasację wniósł obrońca skazanego, zaskarżając go w całości i podnosząc zarzuty:

- naruszenia art. 433 § 1 i 2 k.p.k. w zw. z art. 457 § 3 k.p.k. poprzez nienależyte i nierzetelne rozważenie podniesionych w apelacji zarzutów w zakresie oceny dowodów osobowych, tj. wiarygodności i spójności zeznań świadków i pokrzywdzonego, co miało istotny wpływ na ustalenia faktyczne w sprawie;
- naruszenia art. 433 § 1 i 2 k.p.k. w zw. z art. 457 § 3 k.p.k. poprzez nierzetelne rozważenie podniesionego w apelacji zarzutu błędu w ustaleniach faktycznych, polegającego na ustaleniu przez Sąd a quo. E oskarżony pieluszkę pokrzywdzonemu w sytuacji, gdy z żadnego dowodu zgromadzonego w sprawie okoliczność ta nie wynikała, co miało istotny wpływ na ustalenia w zakresie opisu czynu i ew. przypisania sprawstwa I. C.;
- naruszenie art. 433 § 1 i 2 k.p.k. w zw. z art. 170 k.p.k. w zw. z art. 366 § 1 k.p.k. w zw. z art. 410 k.p.k. poprzez nienależyte rozważenie zarzutu dotyczącego

oddalenia przez Sąd Rejonowy w G. wniosku dowodowego o przesłuchanie psychologa S. K.;

- naruszenie art. 433 § 1 i 2 k.p.k. w zw. z art. 201 k.p.k. w zw. z art. 366 § 1 k.p.k. poprzez nienależyte rozważenie zarzutu apelacyjnego odnośnie niezasięgnięcia uzupełniającej opinii biegłego w zakresie przesłuchania małoletnich.

W konsekwencji skarżący wniósł o uchylenie zaskarżonego wyroku i uniewinnienie I. C. od zarzucanych mu czynów, alternatywnie o uchylenie wyroku sądu odwoławczego i przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania w postępowaniu odwoławczym.

Sąd Najwyższy zważył co następuje.

Wniesiona kasacja jest bezzasadna w stopniu oczywistym i znajduje się na granicy dopuszczalności z uwagi na brak respektowania przez skarżącego wymogów postępowania kasacyjnego, w szczególności przepisów z art. 519 k.p.k. i art. 523 § 1 k.p.k.

Zgodnie z utrwalonym orzecnictwem Sądu Najwyższego oczywista bezzasadność kasacji zachodzi w sytuacji, gdy nawet w wyniku pobieżnej analizy zarzutów w niej zawartych zachodzi uzasadniony wniosek, że nie są one trafne i przedstawione w skardze wnioski nie odpowiadają zaistniałym w sprawie realiom procesowym. Tak też należy ocenić zarzuty podniesione w kasacji, która została wywiedziona w niniejszej sprawie.

W pierwszej kolejności wypada wskazać, że podniesione w skardze zarzuty w zestawieniu z wnoszoną pierwotnie apelacją wyraźnie dowodzą, że autor tak skonstruowanego nadzwyczajnego środka zaskarżenia nie respektuje podstawowego wymogu postępowania kasacyjnego, który nakłada na wnoszącego obowiązek zaskarżania wyroku sądu odwoławczego (art. 519 k.p.k.). Zgodnie z regułami obowiązującej procedury karnej orzeczenie Sądu I instancji może być przedmiotem zarzutów kasacyjnych jedynie w sposób pośredni. W pierwszej kolejności autor kasacji winien więc wykazać jakie uchybienia o charakterze rażącym i mającym istotny wpływ na treść zapadłego rozstrzygnięcia (art. 523 § 1 k.p.k.) zapadły na etapie postępowania odwoławczego, czego skutkiem było przeniesienie ewentualnych naruszeń z postępowania przed sądem I instancji. W kasacji podniesiono wprawdzie zarzuty obrazy art. 433 § 1 i 2 k.p.k. (o poprawności

czego za chwilę) oraz art. 457 § 3 k.p.k., ale analiza całości skargi, w tym jej uzasadnienia, wyraźnie dowodzi, że przepisy te zostały podniesione ogólnie, jedynie celem sprostania wymogom określonym w art. 523 § 1 k.p.k. W rzeczywistości intencją skarżącego jest powielenie zwyczajnej kontroli odwoławczej, co – jak wielokrotnie Sąd Najwyższy wskazywał w swym orzecznictwie – jest niedopuszczalne i sprzeczne z celami i funkcją postępowania kasacyjnego.

Skarżący powielił zarówno zarzuty zawarte uprzednio w zwyczajnym środku odwoławczym jak i prezentowaną wcześniej argumentację. Kasacja i jej wnioski mają charakter polemiki z zaaprobowanymi przez sąd odwoławczy ustaleniami faktycznymi, co sprzeczne jest z zakazem podnoszenia w kasacji zarzutu błędu w ustaleniach faktycznych, który ma wpływ na treść orzeczenia (art. 523 § 1 *a contrario* k.p.k.). Wszystkie zarzuty zawarte w skardze obrońcy skazanego opatrzone zostały podstawą z art. 433 § 1 i 2 k.p.k. w zw. z art. 457 § 3 k.p.k. Wskazanie jako naruszonej normy z art. 433 § 1 k.p.k. jest niezrozumiałe, skoro przepis ten stanowi, że sąd odwoławczy rozpoznaje sprawę w granicach zaskarżenia, a jeżeli w środku odwoławczym zostały wskazane zarzuty stawiane rozstrzygnięciu – również w granicach podniesionych zarzutów, uwzględniając treść art. 447 § 1-3 k.p.k., a w zakresie szerszym w wypadkach wskazanych w art. 435 k.p.k., art. 439 § 1 k.p.k., art. 440 k.p.k. i art. 455 k.p.k. Naruszenia przepisów, do których odsyła art. 433 § 1 k.p.k. nie zarzuca zresztą skarżący. Natomiast art. 433 § 2 k.p.k. ustanawia obowiązek rozważenia przez sąd odwoławczy wszystkich zarzutów i wniosków wskazanych w środku odwoławczym, co oznacza zakaz ich pomijania. Przepis z art. 457 § 3 k.p.k. obliuguje natomiast sąd odwoławczy do podania czym kierował się wydając wyrok oraz dlaczego zarzuty i wnioski apelacji uznano – w realiach niniejszej sprawy – za niezasadne. Następuje to jednak z uwzględnieniem formuły sporządzenia uzasadnienia, o której mowa w art. 99a § 1 k.p.k., tj. sporządzenia uzasadnienia orzeczeń wymienionych w tym przepisie na formularzu według ustalonego wzoru, zatem zwięźle i częściowo w normatywnie określonej formule. W konsekwencji należy wskazać skarżącemu, że zarzuty podniesione zostały w ocenianej kasacji w sposób błędny, bowiem dyspozycje norm z art. 433 § 2 i art. 457 § 3 k.p.k. wzajemnie się wykluczają. Jeżeli skarżący

twierdzi, że sąd odwoławczy w ogóle nie rozpoznał określonego zarzutu, to wówczas zbędne jest wskazywanie podstawy zarzutu z tego drugiego przepisu. Natomiast, gdy skarżący podnosi, że zarzut rozpoznany został w sposób nierzetelny, to – co do zasady – nie jest uprawnione łączenie tego zarzutu z naruszeniem art. 433 § 2 k.p.k. Wyjątkiem jest sytuacja, w której stopień nierzetelności lub ogólnikowości rozpoznania danego zarzutu apelacyjnego jest tak poważny, że poddane kontroli odwoławczej orzeczenie w ogóle nie poddaje się kontroli instancyjnej – wówczas zasadne jest łączenie naruszenia art. 457 § 3 k.p.k. w zw. z art. 433 § 2 k.p.k. (i tylko w takiej konfiguracji normatywnej możliwe jest łączenie tych przepisów).

Nawet pobieżna analiza uzasadnienia wyroku Sądu Okręgowego w S. z dnia 18 października 2021 r., sygn. akt IV Ka (...), dowodzi, że nie jest on obarczony takim uchybieniem, a – jak już wskazywano – intencją skarżącego jest powielenie zwyczajnej kontroli odwoławczej. Powołanie zaś naruszenia art. 433 § 2 k.p.k. (i błędnie art. 433 § 1 k.p.k.) poczynione zostało instrumentalnie, celem ominięcia zakazu określonego w art. 537a k.p.k. Przepis ten stanowi, że Sąd Najwyższy nie może uchylić wyroku sądu odwoławczego z tego powodu, że jego uzasadnienie nie spełnia wymogów określonych w art. 457 § 3 k.p.k. *Ratio* tego przepisu dotyczy przeciwdziałania sytuacjom m.in. takim jak w kasacji wniesionej w niniejszej sprawie.

Wskazać jednak należy, że sąd *ad quem* odniósł się szczegółowo zarówno do zarzutów apelacyjnych dotyczących oddalenia wniosków dowodowych i niezasięgnięcia uzupełniającej opinii biegłego (punkt 3.1. uzasadnienia), jak i zarzutów błędu w ustaleniach faktycznych i naruszenia zasady swobodnej oceny dowodów osobowych (punkt 3.2. uzasadnienia). Z uwagi na fakt, że skarga znajduje się na granicy dopuszczalności, Sąd Najwyższy uznaje, iż nie ma potrzeby powielania argumentacji i ocen zarzutów zawartych w tej części rozstrzygnięcia sądu odwoławczego.

O kosztach sądowych postępowania kasacyjnego orzeczono zgodnie z art. 637a k.p.k. w zw. z art. 636 § 1 k.p.k., obciążając nimi skarżącego I. C..

Mając powyższe na względzie Sąd Najwyższy orzekł jak w sentencji.

